

позналъ съ младитѣ български дѣйци, въодушевлявалъ се отъ тѣхнитѣ идеи, вземалъ участие въ тѣхнитѣ събрания и разисквания и щедро давалъ срдства за издаване на полезни книжки, като напр. книжката „Кирилъ и Методий — български просвѣтители“ и пр.

Д. х. Василевъ изразилъ своята признателность и къмъ ромжнския народъ, въ срѣдата на който той, както и всичката българска емиграция, нѣмѣри прибѣжище и условия за развитие и напрѣдъкъ, като подарилъ една значителна сума за основаването на ромжнското книжно дружество — „Атенеулъ ромънъ“. И трѣбва да се признае, че ромънскиятъ на родъ достойно е почелъ паметъта на дарителя: неговото име е записано въ ромънското Книжовното дружество съ златни букви — на мраморна плоча всрѣдъ имената на основателитѣ, между които личи и онова на Евлогия Георгиевъ.

Обаче, съкровената, възделената идея на тоя родолюбивъ българинъ бѣ, разбира се, да способствува съ своето богатство за умствения, културния напрѣдъкъ на България, тая идея, която той изрази въ писмото си отъ 5.XI 1883 г. до князь Ал. Батемберга, постоянно е сгрѣвала неговия духъ, докато най-послѣ я реализира. Д. х. Василевъ открива намѣрението си най-първо на своя сродникъ Дръ Д. Павловичъ, тогава окр. лѣкаръ въ Свищовъ. Тукъ му е мѣстото да изтъкнемъ голѣмата заслуга на Дръ Павловича въ случая: упованъ на неговитѣ искрени опжтвания, Д. х. Василевъ съ писмо отъ 20 септ. 1882 год. до свищовскитѣ граждани извѣсти, че отпуска 240,000 лева златни за неприкосновенъ фондъ, чийто приходъ да се употребява за подържане гимназия въ родния градъ на неговитѣ родители — Свищовъ. Сумата е била прѣдадена чрѣзъ Евлогия Георгиевъ въ Бълг. Н. Банка заедно съ споменатото по-горѣ знаменателно писмо до князь